

МАРТИН КОЛЕВ
ЗЛЕ, ЧЕ ВЧЕРА НЕ БЕШЕ
СРЯДА

chitanka.info

— Нямам никакво намерение да закъснявам, чуваш ли — промърмори Ди и изчезна пак сред вратите на гардероба и дрехите по тях.

Андрей лежеше на пода. Беше облегал глава на една стара, почти безцветна табуретка с цветни шарки и разглеждаше някаква стихосбирка от скука. Премести очи в посока на забележката и потвърди, че:

— Аз съм изключително готов, откакто пристигнах. Ако не си спомняш, това беше преди близо две светлинни години.

Ди се показа наполовина от гардероба, с оранжево манто и твърде театрално изражение на пренебрежително възмущение. Дръпна с ръка нощната лампа от близкия шкаф и я насочи напред:

— На ти светлинна година!

След това отново се изпари и остави госта си да търка очите, неочаквано заслепен от светлината на негодуванието. Като се съвзе, той пренасочи внимание първо към посребрения часовник на лявата му китка, а после — пак към тънката книжка, с хартия бяла като рибена кост и крайно голям шрифт. Той, види се, не беше очарован от дългите-за-хайку-но-пък-късички-за-каквото-и-да-е-друго поредици от думи вътре, затова реши да се остави на съдбата и вятъра, прелисти няколко страници на принципа на руската рулетка и без да ще, се оказа пред четвърта корица. Затова повтори прелистването в обратен режим и прочете новопоявилия се текст (представен тук изцяло в антоним във връзка с авторските права):

*търпя те
докато си сложиш шапката
главата ми се вдигна
докато ти чуя гроздето
зле че вчера беше сряда
че да си пусна същата праведница*

Книгата се затвори с трептящ трясък и се понесе към пет-шест други, разпилени по пода, които Андрей вече бе заклеил като неподходящо четиво за чакалня на фризьорски салон и прочие

учреждения. Ръката му се стовари върху челото, където не беше кацала муха, а гласът му изсумтя:

— Не, сериозно, как може да си купуваш такива книги? Как може да съществува възможността да влезеш някъде и да вземеш тези книги, че да си ги купиш?!

— Ти луд ли си? — отвърна му гласът на Ди някъде от дрешника. — Нито една стихосбирка не съм си купувала, поне не от гимназията насам... Нито... роман под сто страници — такова животно няма, а ако има, е жираф с боа около врата.

— Не ми казвай, че това учите по съвременна литература! — помоли ѝ се Андрей и тонът му не можеше да е по-умолителен.

— Не, не, естествено, че не — пристигна развълнуван отговор. — Това са просто разни приятели...

Тук Андрей отбеляза наум, че Ди е от онова малцинство — или може би тъкмо обратното — което би пуснало в обръщение термина „просто разни приятели“.

— ... канят ме и аз, разбира се, отивам, понеже — на представянията има безплатна храна, има вино, което свършва за изцпакване на пръстите, но ако се наредиш, докато говори издателят, можеш да си сипеш колкото намериш за добре...

Един чер гарван — пола, къса рокля, бельо може би — прелетя през стаята и се стовари върху ваза със сухи дълги цветя. Невинният наблюдател на тоя победоносен полет още не беше успял да се отърси от изживяването, когато близък курс пое и пухкав шал за кабаре. Той падна на мокета, с изключение на едно тъмносиньо, изкуствено перце, което се запиля из въздуха във вълнообразни пируети.

— ... повярвай ми, до края на представянето авторите са толкоз отчаяни, че никой не си е взел триумфалната им втора стихосбирка, или пък така пияни заради противоположната причина, че ща, не ща, се прибирам с по една бройка. Всичките имат автограф. Повярвай ми, като едното нищо векът ни така ще се скапе, така ще се скофти, че тези млади пърхати Рембловци един ден ще оглавяват всяко културно събитие, което може да се глави, и тогава — о, тогава, чуй ми думата само — моята колекция от полупразни книги с посвещение и подпис ще бъдат възхита и реверанс...

Тази част на изказването беше придружена с вяло присъствие под формата на ръка, поклащаща се пред вратата на гардероба.

— Аха — прие покорно, макар и без сълза ентузиазъм Андрей.

Огледа стаята. Като че нищо друго не му беше останало за разглеждане, освен „Нищо ново на западния фронт“, „Как да се влюбят в нас за 90 минути“ и още дузина тънки книжки с един същ дизайн, които той на свой риск не отчете.

— Готова ли си? — попита нехайно, макар скришом да бе кръстосал пръсти.

Изведнъж ровичкането, шумоленето и ритмично потракване на закачалки спряха. Ди бавно излезе от бърлогата си и несретникът, задал своя просташки въпрос, с удивление видя, че сега тя е по черен сутиен, разкопчани ватирани панталони на шахматно каре и като че ли има грим само на единия клепац.

— Според теб — усмихна се Ди твърде широко, за да стопли сърцето му — готова ли съм?

Андрей отново наум претегли напълнените чашките на сутиена цици, чието вербално пренасяне прозвуча като:

— Ако отидеш така, със сигурност ще получиш още поезия...

Ди си пое въздух като за корида и отметна глава удивена от предложението, след което отново грабна нощната лампа. Андрей, още болезнено примигващ от 75-ватовия спомен, скри лицето си с лакти. Дали заради това, дали поради някакво свое тайно и хуманно откритие, Ди остави лампата и изчезна безмълвно в убежището на красотата си.

— Зле, че вече има четири — въздъхна Андрей и думите му, бидейки инспирирани от цитат, трябват също да бъдат разбирани опако.

— Какво?

Ди подаде глава навън и полегналият ѝ гост се усмихна най-вече с очи на факта, че тази негова Холи явно е забравила възмущението си много преди да я сполети. Освен това имаше кръгли слънчеви очила и огърлица от коледни топки.

— Нищо — отвърна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.